

PI -
AV -

SG1J

9 Sep 87
0819

48° 55' N
2° 17' W

A. v
BREAK

TAB

48° 55' N
2° 17' W

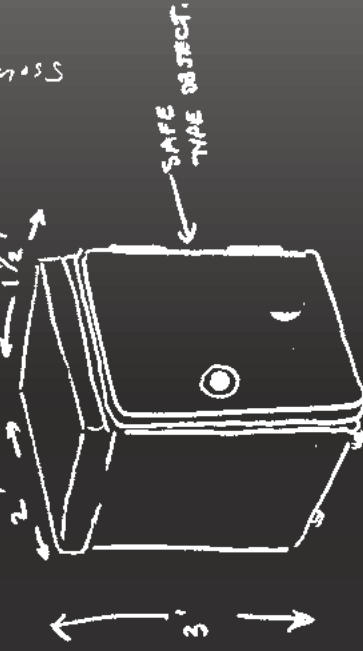
A. vertical up angle across
cont BK
swi soft or hard

48° 55' N
2° 17' W

A. vertical up angle across
hard

1. Percipient is (typically) supine on a waterbed, in a highly relaxed state.
2. Audio relaxation tapes are used to place the percipient in an increasingly deep state of relaxation. (The tapes can be dispensed with, once the percipient is familiar with the associated relaxation states.)
3. The percipient gathers data in a deep state of relaxation, describing input occasionally, and taking instructions from the monitor at intervals, sketching and drawing is carried out at session end.
4. The percipient ends off, "coming up," as it were, with a reversal of the relaxation procedures used to begin the session.

1. Percipient is (typically) seated at a table, ready to sketch, in a relaxed, but highly alert, state.
2. No special techniques are used to ready the percipient; the session begins in a conversational mode, with the monitor posing the task of the day.
3. The percipient gathers data somewhat relaxed state, interacting with the monitor in a conversational mode, and rendering sketches and drawings as he goes.
4. When the task is complete, the percipient simply ends off, in the same state of relaxed alertness maintained throughout the session.

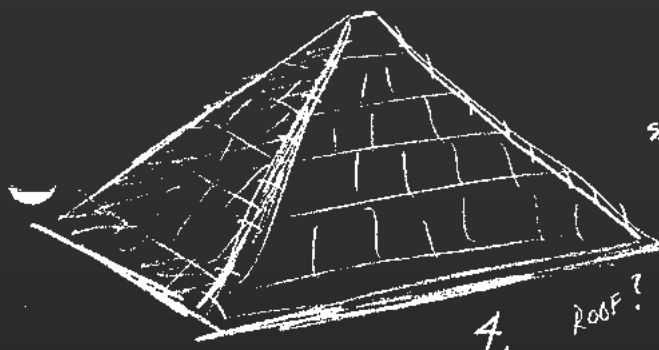

A. across

AIBK
makes me
feel falling
in something
deep not water

A. sluggish across
soft
indisputable
B. hard

0203
9846

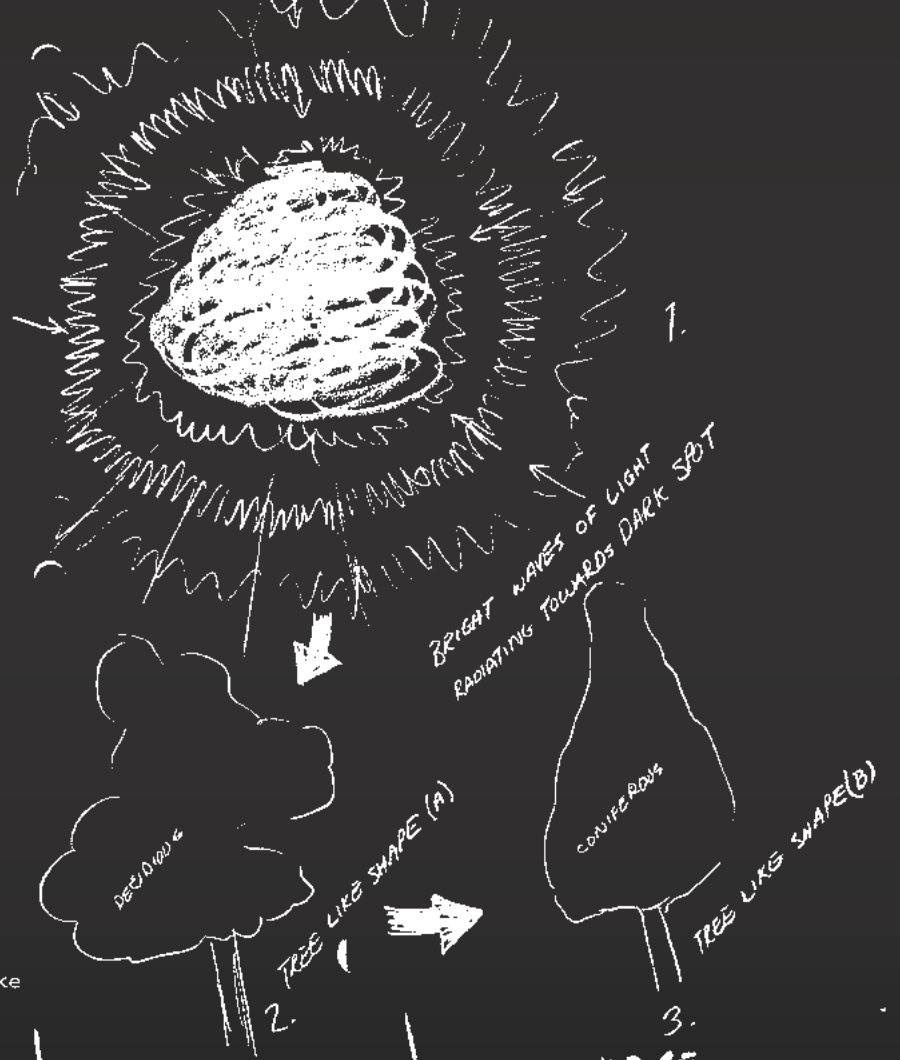

SZ
warm
white
smelly (faint)

AOLBK
quicksand

+05 #11: I'm not getting a whole lot. Right after we started the session, I had a... Well, I don't know how you'd describe it, but a bright spot like if you look into the sun and then close your eyes.

PAUSE

SHOULD BE A HALLWAY, BUT DON'T SEE ONE.

SMALL SAFE LIKE OBJECT.

COMM EQUIP. & EXCAVATION GEAR.

CLASSIFIED BY: MSG, DAMI-ISH
DATED: 051630ZJUL78
NOT RELEASABLE TO FOREIGN NATIONALS
REVIEW ON: 5p2000
~~SECRET~~
GRILL FLAME

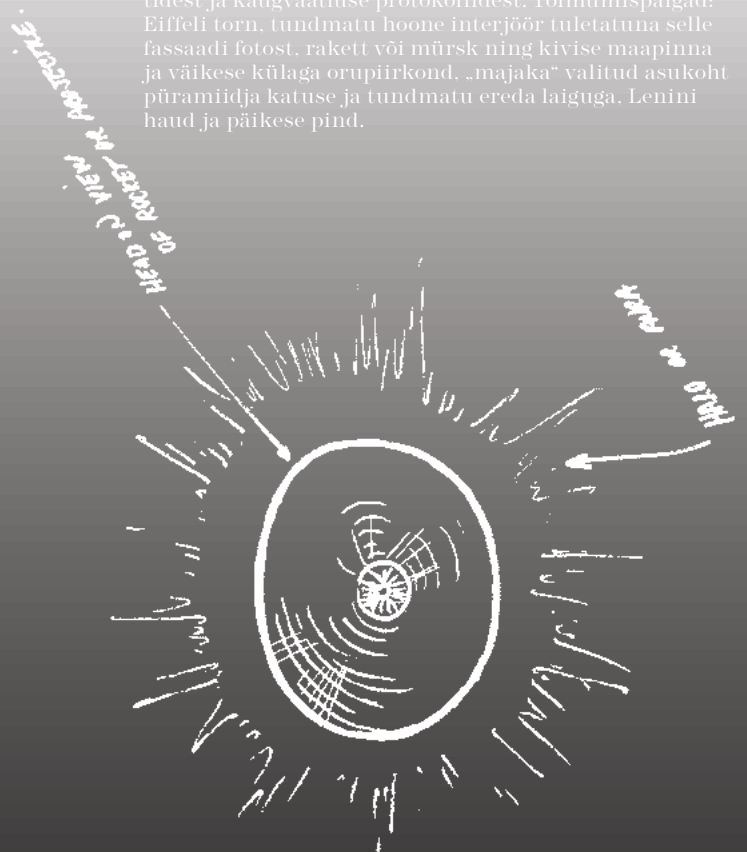
Päikeese

bind

SZ
gray
motion
gurgle

CIA kaugvaatluse sessioonide avalikustatud dokumentidest ja kaugvaatluse protokollidest. Toimumispaigad: Eiffeli torn, tundmatu hoone interjäär tuletatuna selle fassaadi fotost, raketid või mürsk ning kivise maapinna ja väikese küllaga oruäärkond. "majaka" valitud asukoht püramiidja katuse ja tundmatu ereda laiguga. Lenini haud ja päikese pind.

CLASSIFIED BY: MSG, DAMI-ISH
DATED: 051630ZJUL78
NOT RELEASABLE TO FOREIGN NATIONALS
REVIEW ON: 5p2000
~~SECRET~~
GRILL FLAME

Päikese pind

Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseum, EKKM

20.-22.07.2018

Avamine: 19.07.2018, kell 18:00

Kaugvaatlus on meeltevälise taju vorm, milles vastuvõtjast isik väljub oma kehast projitseerides ennast teatud kohta, objekti või tundmatusse aega, raporteerides tagasi justkui psüühilise vaatleja või luurajana. See meetod oli osa 1970ndatel aastatel alguse saanud CIA Stargate'i projektist, mille keskmes oli külma sõja konkureeriva isingimustes psüühilise uurimistöö instrumentaliseerimine. Ühes neist eksperimentidest ulatas katse vaatleja katsealusele kinnise ümbriku, mis sisaldas teatud asukohta ja aega. Seejärel juhatas vaatleja verbaalselt katsealuse ettenähtud koordinaatidele, küsides seal nähtu ja kogetu kohta nii aruandeid kui joonistusi. Iga koht ja aeg oli võimalik, isegi Päikese pind.

TÖÖDE NIMEKIRI:

Taevavärv
Peggy Ahwesh
2001, 3:53 (SD-video)

Out of Body Experience,

Electronic Arts Intermix (EAI) loal.

„Taevavärv“ kasutab Ahwesh filmist „73 kahtlast sõna“ tuttavat lähenemist: tühjal ekraanil avaneb üksikute sõnade metronoomiline kulg, mis loob samm-sammu haaval läheda minimalistliku portree apokalüptilisest paranoias, mis läbib kogu Ameerika ühiskonda. Kui film „73 kahtlast sõna“ omastas sõnu Theodore Kaczynski ehk Unabomberi kirjutistest, siis „Taevavärv“ on oma sõnad laenanud samanimelise seksti veebisaidilt, kelle usk maavälisesse elusse viis 1997. aastal massienesetapuni. (eai.org)

Süvauni
Basma Alsharif
2014, 12:45 (HD-videole kantud Super 8)

Kui ma piiritüli pärast ajutiselt Gaza tsooni ei saanud reisida, hakkasin uurima ja tegelema enesehüpnoosiga, et saaksin bilokatsiooni abil korraga mitmes kohas viibida. „Süvauni“, mida saadab välisalvestistel põhinev binauraalne rütmiga heliriba, koosneb aasta jooksul Super 8 filmile lindistatud bilokatsiooniseanssidest. Süündinud film on liikumine läbi iidsete tsivilisatsioonide varemete, mis on sisestatud nüüdisaegsesse varemetes tsivilisatsiooni. „Süvauni“ lähtub ajaloolisest avangardkinost, kutsudes kehana läbi keha liikuma ning kollektiivse teoga, mis visteraalse oleviku nimel mälust loobub, geograafilisi piire ületama. (BA)

Lumapit Sa Akin, Paraiso (Tule mu juurde, paradiis)
Stephanie Comilang
2016, 25:46 (HD-video)

„Lumapit Sa Akin, Paraiso“ („Tule mu juurde, paradiis“) on ulmedokumentaalfilm, mille tegevus toimub Hongkongis, jälgides kuidas filipiini võõrtöölised pühapäeviti Centrali äripiirkonda kasutavad. Film on jutustatud drooni esitatud naiskummituse Paraiso

Ideeliselt saab kaugvaatlust liigitada aja, ajaloo ja isikliku kogemuse üleseks portaaliks. Selle meetodi spekulatiivne olemus on samaväärselt ka lähtepunkt ulmeliseks ühtesegunemiseks. Vahetult (või üldse mitte) kogetud sündmused muunduvad ajas kulgevateks mõjutatavateks objektideks, mida uudset või teistsuguselt kohata. Projektis „Päikese pind“ esitletud teosed rändavad signaalide kaudu, peatudes ainult hetkedeks, jättes maha vaid kaja.

Kunstnikud: Peggy Ahwesh, Basma Alsharif, Stephanie Comilang, Annabelle Craven-Jones, Élise Florenty & Marcel Türkowsky, Saskia Holmkvist, Sam Keogh, Hanne Lippard, Maha Maamoun, Agnieszka Polska, Aura Satz.

Kuraator: Erik Martinson

vaatepunktist, kes räägib üksindusest, mis kaasneb võõras kohas elamise ja seda saatva pidetustundega. Paraisole pakub ajutist kergendust, kui ta saab lõpuks naistega suhelda ja tunneb, et tal on eesmärk – naiste videoblogisid, fotosid ja sõnumeid kodustele üle kanda. Tööpäevadel on ta oma eksistentsiaalses müllas endiselt üksik.

Film kasutab Hongkongi düstoopilist labüürindilikkust üleschitust, millele filipiini võõrtöölised on uue otstarbe andnud, ning keskendub hoolimise ilule, uurides seda, kuidas tehnoloogiat kasutatakse olulise lahendusena, mille abil naised saavad üksteise ja lähedastega sidet pidada. Tõstatades küsimusi moodsa aja üksinduse, majandusrände ja avaliku ruumi rolli kohta nii linnaruumis kui ka digitaalsel kujul, tõuseb film oma osadest kõrgemale ja pakub tuleviku vaatepunktist tabava kommentaari olevikule. (SC)

html5 5htp [unetustunnid]
Annabelle Craven-Jones
2017 - kestev, (otsevaatamisega voogedastusplatvorm ja arhiiv)

„html5 5htp [unetustunnid]“ on videod, mida voogedastatakse nii otse kui ka arhiivist, neid antakse katkematult eetrisse ja seejuures salvestatakse. Teos arutleb kooslemise üle, küsides, kuidas võiksime veebis reaajas unetuse ruumi kogeda ja üksteisega jagada.

Kasutades nutitelefoni ja Youtube'i otsevaatamist koduse eneseringhäälinguna, uurib teos seda, kuidas tsirkadiaanse rütmi hoidmisega seotud neurotransmitter serotoniin (5htp) sobib kokku tehno- ja teabesüsteemidega.

Vastuvõtja/vaataja kogeb siin veebipõhise märgistuskeele (html5) ja sinist päevavalgust kiirgava digitaalse ekraani kaudu kellegi teise unetust.

Nii edastaja kui ka vaataja jaoks kaasneb kestvuse jälgimise, kestvuse tunnistajaks olemise ja selle teistele paljastamisega teatav olemuslik kurbus, sest see on häälestunud omaenese olemasolule, omaenese hingetõmbe kaalumisele. (AC-J)

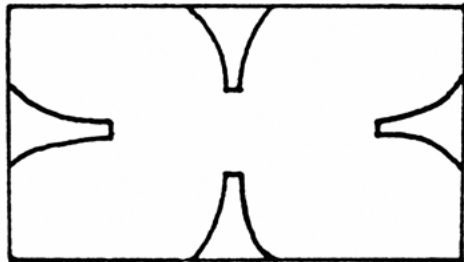
Päikesekatse (Eetrikajad)
Élise Florenty & Marcel Türkowsky
2014, 34:30 (HD-video)

Kuskil Musta mere lähistel asuvas nõukogudejärgses kaevanduskülas valmistub noor naine „ergastaja“ abil kodukootud elektrotelepaatiliselt päikesekatseks, mis meenutab külma sõja aegseid parapsüühilisi katseid. Päikesekiirgus muudetakse elektrienergiaks, ergutades naise teadvuse kihistusi ja põhjustades mälestuste

plahvatuse, mis paljuneb ja avaldub eri tegelastes, tegevustes ja ajaraamistustes. Ühised nägemused peituvad üksteise sees. „Nagu varasemates filmideski, loovad nende sõnad meeleolu, sihid seatakse kõrgemaks. Eesmärk on mõtiskleda ajaloo üle, kuid väikesemõõtmeliselt, keskendudes kõige tagasihoidlikumale ainelisusele. Tolm, vaip, salatikauss, liivakell, klaasviaal, tantsusammud, korgid jne manavad käega kombatava maailma, mis tundub ometi kadumise äärel olevat. Kaamera asub talletatavale lähedal, andes edasi elementide toekust, mis oleksid justkui sama labiilsed kui näiteks elektrivool või unenägude virvendused. Isegi seletused, mille ajal kummituslikud hääled on välja lülitatud, on haaratud unenäolisest udust, mis ütleb lahti tõelise ruumi piirangutest. See päikesekatse, mis ei ole kunagi pimestav, paneb meid tähistama mitte vallutuse (see kuulus „Võit Päikese üle“), vaid loobumise rammestust.“ (Jean-Pierre Rehm, FID Marseille, 2013)

Kaheksa Martini
Saskia Holmkvist
2004, 4:00 (SD-video)

Four elephants drinking from a water hole

Kui tõsine väljendusviis vaheldub mängulisega, siis tekib kahtlus, kas esitatu on ikka usaldusväärne. Sama juhtub ka filmis „Kaheksa Martini“. Kogu selle neljaminutilise filmi vältel peab vaataja kokku sobitama kujutise ja jutustuse, millel puudub ilmne side. Alles lõpp pakub lahenduse, kui paljastatakse, et tegu on kolme eri väljendusega, millel on teatavad puutepunktid, kuid mis ei ole otseselt seotud ajaloolise dokumentaalfilmi, õpetliku jutustuse ja peomänguga.

„Kaheksa Martini“ oli CIA ametkondlik väljend, mille saamisloost see film räägibki. See väljend tähistas edukat tulemust ja välist tunnustust – see on midagi, mida CIA kaugtunnetajatel ei olnud. Kuidas nad siis esitlesid oma tulemust skeptikutele, et oma edu tõestada ja tunnustust pälvida? Meile jääbki küsimuseks, millal peame esitatud tulemust usutavaks. (SH)

Kapton Cadaverine'i logikanne
Sam Keogh
2018, 21:54 (HD-video)

„Kapton Cadaverine'i logikandes“ libiseb käsikaamera üle tähelaeva sisemuse: eri tekstuurid ja pinnad säravad kaamera valguses, samas kui laeva ainuke asukas proovib ajas ja ruumis oma asukohta määrata. Filmi jutustus on põimitud kujutiste diegeesiga, peegeldades vestluse kihilisi registreid ja ajalist segadust. (SK)

Locus
Hanne Lippard
2011, 4:45 (heliteos)

Meie häält kasutatakse sarnaselt kajaloodidele, et resonantsi otsida ja tundmatuid maa-alasid kaardistada ja kaastunde jälgi kuulata. Eri vaatepunktidest koosnevas maailmas on tunded oluline lisand, mille abil neid ainulaadseid seisukohti kokku tuua ning mõtteid korrastada ja jagada. Meie kehade lähedusel on piirid. Saates subjektiks olemise ja seda olla tahtmise väändeid ja pingeid, on keskkond ja õhustik kõikvõimsad äärealad, mis neid seisukohti kujundavad. Oled praegu subjekt ja see, kuidas sina seda teksti kuuled, erineb sellest, kuidas mina seda kirjutades kuulen. Loe see häälega ette. Heli kujundab juba ainuüksi su prosoodia, kirjajahemärgid ei aita taolisi vigasid vältida, su häälel on oma grammatika.

Häälel tekib tundmatus kohas, kutsudes

Kuraator: Erik Martinson
Kujundaja: Gaile Prancunaite
Tõlkija: Martin Rünk

Tänu: kõigile kunstnikele, Marten Esko, Laura Toots, Johannes Säre, Kirill Tulin, Henri Eek, Reimo Vösa-Tangsoo, Martin Rünk, Rachel McRae, Gaile Prancunaite, Karl McCool, Electronic Arts Intermix (EAI), Sofia Hauser, ŽAK | BRANICKA ja Diane (Hanne Lippardi studio assistent).

Toetajad:

meid tänaval, meie elektroonilistes seadmetes, meie peas. Milline on nende olukordade keskkond ja õhustik? Iroonia on proovilepanek, teame, et suheldes inimestega, kes ei ole sõnaseadmisega kokku puutunud, võivad sellised kavatsused endaga kaasa tuua segaduse. Oled veel siin? Võime rääkida ilmast, nagu teeme kõik, et tühemikke täita, lootes jõuda kaugemale kohalikust ilmastikulisest ühisosast, millele me kõik allutatud oleme. Oodates juhust, mil vahetum vastus meist prosoodiliste dokumentide keskkonnas taas kord subjektid teeks. (Johnny Herbert, 2015)

2026
Maha Maamoun
2010, 9:00 (HD-video)

Selles filmis, mis põhineb egiptuse kirjaniku Mahmoud Osmani raamatust „2053. aasta revolutsioon“ pärineval lõigul ja viitab stseenile Chris Markeri filmist „La Jetée“ (1962), räägib ajarändur loo sellest, milline näeb tema nägemuses välja püramiidide ja seega ka Egiptuse tulevik 2026. aastal – nägemus, mis on tänase päeva kujutlusvõime kammitsatesse tugevalt takerdunud, kuid proovib siiski sellest välja murda. (MM)

Mida päike on näinud
Agnieszka Polska
2017, 7:16 (HD-video)

ŽAK | BRANICKA loal.

Filmi pealkiri on laenatud poola realistlikku/positivistlikku stiili esindava luuletaja Maria Konopnicka (1842–1910) luuletusel „Mida päike on näinud“, mis jutustab lapselikul moel maarahva argisest, rahulikust tegevusest ja õnnelikust pereelust, mida päike jälgib oma igapäevasel teekonnal üle taevakaare.

Polska pakub sellest luuletusest välja tumeda, iroonilise töötluse, mis tegeleb teabereostuse (teabeprügi) ja „abitu jälgija“ rolliga, kes, nagu Walter Benjamini mõistuloo tuntu „ajaloo ingel“, saab elatud aja jooksul kogunenud prügi ainult vaadata, tohtimata sellesse sekkuda. (Nadja Argyropoulou)

Teos „Mida päike on näinud“ on valminud Polyeco Contemporary Art Initiative'i (Kreeka) tellimusel.

Põimunud õõvaatlused
Aura Satz
2017, 11:54 (HD-video)

Naisfilosoof Johnny Golding mõtiskleb enda jaoks määrava tähtsusega lapsepõlvkogemusest, mil ta isa tõi koju õõvaatlusseadme varajase prototüübi, mille kallal ta USA sõjaväe projekti „Prilliklaas“ raames töötas. Rikutud õõvaatlussalvestisi kasutades uurib film Johnny huvi kvantmehaanika, põimumise ja äärmusliku aine filosoofia vastu. (AS)